

Sprog, eller det var Folketinget, der havde lært Landstingets Sprog. Det ærede Medlem mente, at vi vare i Færd med at komme til Forstaaelse. Tidligere har jeg hørt, at der ikke var Tale om at komme til Forstaaelse. Nu vil jeg gerne vide, hvor vidt vækker denne Forstaaelse? Har det nogen Betydning ud over de Højre- og Landstingslove, som nu her blive vedtagne? I Overmorgen, siger man, kommer det ellefte Finansprovisorium med ca. 7 Millioner Kroners største Udgift for Statskassen, end Forslaget løb paa, da det forlod Folketinget. Hvad lærer det os? Det lærer os efter min Opfattelse, at Regeringen og Landstinget fremdeles taler det samme Sprog — taler det meget tydelig — og jeg synes, man maatte være døv paa begge Øren, naar man ikke kunde forstaa, hvordan Landstingets og Regeringens Sprog fremdeles lyder. Grundloven giver Folket absolut Bevillingsmyndighed. Det er Borgen for Folkfriheden; det er den konstitutionelle Katekismus, som vi alle kendte i gamle Dage, før vi i Landstingets Selstab bleve for højleerde til at paaagte Børnelærdom; agtes den ikke, saa er Friheden kun et Skin, Folkets Rettighed er borte! Agtes den? Det siger det ellefte Finansprovisorium, som paa Onsdag gives, at den ligesaa lidt gør nu som før. Altsaa, vi leve under Grundlovsbrud; vi leve med Folkfriheden traadt under Fødder af det herskende Regimente, og under denne Periode har det ærede Medlem fra Stege (Bøffen) og hans Venner fundet det passende at gaa i Stole hos Landstinget. Tidligere, da havde det ærede Medlem en anden Opfattelse af, hvilket Sprog Folketinget burde tale paa Tider, da endnu kun Grundloven var truet og ikke overtraadt. Læser man hans Taler fra 1883—84 og 1884—85, saa vil man se, at da han stod som Ordfører for det store Flertal her i Salen, da havde han en anden Opfattelse af, hvad Sprog Folketinget skulde tale, naar dets og Folkets Rettigheder truedes, endnu ikke var krænkede, men truedes af den politiske Situation, og ville De læse de Resolitioner, som det ærede Medlem har affattet eller dog været med til at affatte og stemt for her i Salen, f. Eks. den 1ste April 1885 og senere, da ville De ogsaa forstaa, at han den Gang havde en anden Opfattelse af Sproget, som Folketinget skulde holde fast paa at bruge i Tider som denne, end det ærede Medlem nu lader til at have. Hvorfor skal der absolut være Forstaaelse nu, og paa hvilke Vilkaar? Har den nuværende Konsejlspræsident paa noget Punkt erkendt, at han i de forløbne 5—6 Aar har

forbrudt sig mod Forsatningen, krænkede vore Rettigheder og tilfidesat Folketinget? Have De hele Samlingen igennem hørt den mindste Ytring derom enten fra Regeringens eller fra Landstingets Side? Jeg har ikke. Jeg har ikke hørt en eneste Anthyndning af, at de paa noget Punkt har vilst eller lagt for Dagen en anden „Opfattelse“, som man siger, af vor Grundlov end den, de have praktiseret i en 5—6 Aar d. v. s. Kongens Ministre kunne herse saa længe de ville, og som de ville, især naar de have Landstingsflertallet i Kyggen, medens Folketingets Beslutninger ikke blive paaagtede selv i de mindste Sager, hvor dog det enkelte Ting's Beslutning sætter grundlovmæssig Bøm for Udførelsen af Foranstaltninger, som man ikke har bevilget Bønge til. Naar nu dette er saa, at man fremturer i Grundlovsbrud, ikke har givet noget som helst Tilfagn eller Vink om at ophøre eller ladet nogen Ytring falde, om hvorvidt man erkender, at man ikke er ganske berettiget til denne Magtanvendelse — naar vi leve i denne Tid, saa forekommer det mig, at man bliver let uretfærdig mod den Folkfrihed, man skulde værge ved at værge ogsaa dette Ting's Rettighed, naar man tager Sprogundervisning hos det høje Landsting. Da det ærede Medlem i Begyndelsen af denne Samling meddelte os, at Kampen for vor Grundlov skulde hvile, at vi skulde tage en Hviletid under den Situation, der nu er i Landet, blev jeg meget forundret. Medens vor Frihed ligger bunden af dette Ministerium, skulde vi opgive Tanken om denne Sag og kun tale om Øl og Sukker. Mig forekommer det, at hele denne Samling har haaret Præget af, at dette Ting er paa Vej til Regeringens og Landstingets Opfattelse. Jeg skal indrømme, at man har stemt mod Gendarmer og andet Villeri, men det modbeviser ikke min Opfattelse; det kan ogsaa ligge fuldstændig forstaaet mellem de Parter, der skulle slutte sig til hinanden for at komme til fuldstændig Enighed siden, at man ikke maa opgive for pludselig for meget; man maa se at holde sig saaledes, at man i alt Fald har visse Afstemninger at vise hen til som Vidnesbyrd om, at man ikke helt har forladt sine gamle Standpunkter. Det kan være beregnet og klogt, men en saadan enkelt Afstemning som Vidnesbyrd kan i Birkeligheden ikke hjælpe, naar Folketingets hele Gerning, hele Forhold vidner om, at der ikke er en tilsvarende Vilje dertil. Jeg har aldrig mærket Spor hos de ærede Herrer til, at de ikke have befundet sig aldeles vel i Omgangen med deres nye Venner. Jeg skal derfor sige, at jeg